

228. ՄՈՒԼԱՆ ՈՒ ԷԾԸ

Մուլան մի անգամ էլը նստած քննում ա քաղաքը, բըզա-
քումը վեր ա կյանիս, տուրակը բցում իշին կյելիսը, վեր էլը իփը
թե կյեր օտի, ինքյն էլ քնի բազարլըդ անի: Բազարլըդ ա անում,
տանում կյանմ, տեսնում իշին տուրակը կա վեշ, կուղացալ են:
Այ աման դատ, իշիս տուրակը հու տա՞րավ: Շատ ա լանց իննմ,
կրակ եր ածում, վեշ մինը գննում չի, ժողովուրթը հըվաքվում
են, տեսնում մուլան բոթա յա տամ:—Մուլա հինշ ա՞:

Թա.—Ես գննում եմ հինշ եմ ընիլու:

—Այ մուլա, հինշ ե՞ս ընիլու: Թա՛ չէ, ծըեզ ապիլ չեմ: Վերլը,
հը՛, Թա.—Տա տընողին հերն անիծիմ, էն ա մըն խուրջին օնեմ,
կտրիլու վեմ, էրկու տուրակ շինեմ:

